

tere Bærning. Dgsaa det er jo en Sag, som har vakt stærk Opmærksomhed og meget berettigede Ønsker om, at man der maatte komme til en Indskrænkning. Forholdet, som det nu er, er ligesom befrydeligt. Jeg skal kun nævne saadanne Ting som, at det militære Bærning ikke er det samme i og uden for Kjøbenhavn. I Kjøbenhavn fortære under det militære Bærning kun egentlige Straffesager, uden for Kjøbenhavn fortære ogsaa alle civile Sager under det militære Bærning. Nu ligger det jo nært, at man vil komme til under en Reform at indskrænke det militære Bærning til at omfatte egentlig militære Sager, militære Tjenestesager, og jeg tror ogsaa, det er det Punkt, man vil komme henimod eller vil komme til helt ud at fyldestgøre, naar man naar en endelig Reform. Naar jeg ikke har troet, at det var rigtigt nu at komme ind paa det Spørgsmaal, er det, fordi der dertil vilde kræves en temmelig vidtgaaende Række af Bestemmelser over for Enkeltbederne. Den Grænse, som der maa drages imellem, hvad der hører under det civile og under det militære Bærning, kan næppe afgøres ved saa Sætninger, og da Opgaven for mig har været fortrinnsvis at kunne faa et Punkt frem, som jeg maatte kunne finde gennemføres uden indgribende Forandringer i den hele bestaaende Retsordning over for den militære Retspleje, har jeg ikke troet, at det vilde være rigtigt at rejse dette Spørgsmaal her. Jeg skal ikke komme ind paa hele Ordningen af selve Rettergangen; den kommer til at afhænge af en senere kommende Reform. Dette er indlysende, men det er lige saa indlysende, at den nødvendig maa komme til at gaa Haand i Haand med den hele øvrige borgerlige Retsordning. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Krigsminister. Det vil næppe være at vente, at man paa det militære Omraade kunde gaa i Spidsen med Reformen paa Retsplejens Omraade, skønt man jo paa en Maade, formelt set i alt Fald, kan sige, at den militære Retspleje i dette Øjeblik er noget fremmeligere end den borgerlige, da vi jo dog der have noget, der ligner Kævninger, og noget, der ligner mündlige Procedure, skønt det rigtignok kun meget uegentlig kan siges at være dette. Jeg gaar altsaa ud fra, at man nødvendig maa vente dermed, indtil den almindelige Reform er gennemført. Men der er en anden Ting, som jeg tror, har ligget mange nær, og som jo allerede her i Salen er blevet fremdraget af det ærede Medlem fra Ringbøbing (S. C. Christensen) nemlig, at man ved Siden af denne lille Reform tilføjede en anden, nemlig at indføre en Appel-

instans for Krigsretsageres Behandling lige som nu for borgerlige Sager. Det er et Ønske, som det ærede Medlem saa langt fra staar ene om, at jeg tværtimod tror, at det deles af mange paa helt anden Side, end han hører til, og jeg har faaet Opfordring fra flere Sider til, at man allerede nu skulde komme til dette. Det vilde ogsaa ligge saa meget nærmere, som selve Forslaget jo for øvrigt er hentet fra det eneste Forsøg paa at løse denne Sag, dette Reformspørgsmaal, der er gjort, siden vi fik den frie Forsætning, nemlig Forslagene fra den gamle Generalauditor Scheel, der fremkom dels i 1850, dels i 1867. Dette Forslag har nemlig foruden det, jeg her har tilladt mig at fremdrage, ogsaa Regler om Indførelse af en Appellinstans, en Overkrigsret, sammensat væsentlig af Stabsofficerer ved Siden af Generalauditøren, hvortil for øvrigt i det seneste af Scheel fremsatte Forslag blev knyttet 2 Højesteretsmedlemmer. Der er sikkert meget, der kunde tale for at komme ind paa Spørgsmaal ogsaa af den Natur, og naar jeg dog ikke har gjort det — jeg benytter Lejligheden til at svare det ærede Medlem paa hans Henvendelse forleden til mig om denne Sag — er Grunden den, at jeg frygtede for, at der vilde blive Uenighed om, hvorledes en saadan Overkrigsret skulde indrettes. Jeg tilstaar, at for mig vilde det være mere tiltalende at gaa den Vej, man er gaaet i Norge, idet det i den norske Grundlov er bestemt, at for militære Sager skal øverste Instans være den norske Højesteret, tiltraadt af 2 høje Officerer. Lige overfor den hele almindelige borgerlige Betragtning i Samfundet tror jeg, at en saadan Afgørelse vilde indeholde større Tryghed, større Garanti end, om de militære Sager udelukkende afgjordes ved de militære Domstole. Allerede herom tror jeg derfor man vilde kunne risikere noget Uenighed. Paa den anden Side frygter jeg ogsaa for, at man næppe let vilde blive enig om, hvad der skulde fortaas ved en Appel, thi der kan appelleres paa forskellige Maade. En Appellinstans kan enten være virkelig eller ogsaa kun være, hvad man forstaar ved en Kassationsret, og det Forslag, som i sin Tid har været fremsat her med Hensyn til den militære Retsplejes Ordning, gif ikke ud paa at indføre virkelig Appel, men derimod en saadan Overkrigsret som en Kassationsdomstol, en Domstol, der kun havde at afgøre Retspørgsmaalene ved Sagen, hvormod man i Virkeligheden, forøvrigt i fuldstændig Overensstemmelse med den hele moderne Rævningsordning lod selve Sagens Realitet